

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci

žalobce: **ROYAL METALS GOLD s.r.o., IČ: 021 63 594**, se sídlem Praha 10, náměstí Přátelství 1518/2, zastoupen JUDr. Jiřím Vaněčkem, advokátem v Praze 8, Šaldova 34/466,

proti žalovanému: **Finanční úřad pro hl. m. Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 10**, se sídlem Praha 10, Petrohradská 6,

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

T a k t o:

- I. Postup Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, územní pracoviště pro Prahu 10, spočívající ve vydání výzvy k odstranění pochybností ze dne 20. 6. 2014, č. j. 3993779/14/2010-24902-107435, byl nezákonným zásahem.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 24.456 Kč k rukám zástupce JUDr. Jiřího Vaníčka, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podáním žaloby dne 10. 11. 2014 domáhal u Městského soudu ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu. V petitu svého podání mj. žádal, aby soud rozhodnul takto:

- výzva k odstranění pochybností ze dne 20. 6. 2014, č. j. 3993779/14/2010-24902-107435, vydaná Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územní pracoviště pro Prahu 10, je nezákonná;

- Finančnímu úřadu pro hl. m. Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 10, se zakazuje pokračovat v postupu k odstranění pochybností na základě výzvy k odstranění pochybností ze dne 20. 6. 2014, č. j. 3993779/14/2010-24902-107435;

Žalobce ve své žalobě ze dne 10. 11. 2014 označil dva žalované, a to jako 1) žalovaného: Finanční úřad pro hl. m. Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 10, a jako 2) žalovaného: Odvolací finanční ředitelství. Nezákonný zásah ze strany 2) žalovaného spatřoval v tom, že se k prošetření způsobu vyřízení stížnosti ve smyslu § 261 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ani nedostal. Podle tohoto žalovaného totiž aplikace stížnosti podle § 261 odst. 6 daňového řádu v této situaci od počátku ani nepřicházela v úvahu, její aplikace je ustanoveními daňového řádu vyloučena a 1) žalovaný měl pochybit, když stížnost žalobce neposoudil jako nepřipustný procesní institut.

Žalovaný Finanční úřad pro hl. m. Prahu ve svém vyjádření ze dne 19. 12. 2014 navrhnul žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Vyslovil názor, že výzva k odstranění pochybností za zdaňovací období duben 2014 dostala obsahovým požadavkům, jak je vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. července 2008, č. j. 9 Afs 110/2007-102. *Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. července 2008, č. j. 9 Afs 110/2007-102, ve výzvě správce daně podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, musí být uvedeny konkrétní skutkové důvody zakládající pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených. Výzva odkazující pouze na příslušný rádek takového přiznání či hlášení nebo takové písemnosti tomuto požadavku zpravidla neodpovídá.*

Žalobce ve svých replikách ze dne 23. 1. 2015 a 14. 2. 2015 odmítl tvrzení žalovaného Finančního úřadu pro hl. m. Prahu o neexistenci zaměstnanců a tzv. karuselovém řetězci (obchodu) a setrval na svých stanoviscích vyjádřených v žalobě a dovolával se rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. června 2014, č. j. 1 Aps 20/2013-61, jakož i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. listopadu 2014, č. j. 8 Afs 42/2013-94.

Městský soud v Praze ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 23. 11. 2017, při němž účastníci řízení setrvali na svých původních stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadený zásah žalovaného podle § 87 odst. 1 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu, neboť rozhodoval pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto rozsudkem ze dne 19. února 2015, č. j. 8 A 182/2014 – 57, žalobu proti 1) žalovanému Finančnímu úřadu pro hl. m. Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 10, odmítl a proti 2) žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství zamítnul.

Nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. dubna 2015, č. j. 1 Afs 40/2015 – 39, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 4. 2015, č. j. 1 Afs 40/2015-46, vyhověl kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. února 2015, č. j. 8 A 182/2014 – 57. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2015, č. j. 8 A 182/2014 – 57, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Následně Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 5. 2015, č. j. 8 A 182/2014-89, žalobu v části směřující proti nezákonnému zásahu žalovaného Odvolacího finančního ředitelství podle § 39 odst. 2 soudního řádu správního vyloučil k samostatnému projednání. Věc byla postoupena Krajskému soudu v Brně, jemuž současně zapůjčen i soudní spis.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 22. 9. 2016, č. j. 30 A 107/2015-16, žalobu zamítl.

Podle § 82 soudního řádu správního každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 84 odst. 1, 2 soudního řádu správního žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. února 2014, č. j. 9 Aps 15/2013 – 59, v případě žalob na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu je žalovaný správní orgán určen tvrzením žalobce (§ 83 soudního řádu správního). Účinky žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu nastupují pouze ve vztahu k tvrzenému nezákonnému zásahu a ve vztahu ke správnímu orgánu, který žalobce v žalobě označil. Při záměně účastníků řízení na straně žalované pak účinky podané žaloby vůči novému žalovanému nastupují dnem podání návrhu na záměnu účastníků řízení. Při posuzování otázky zachování lhůt pro podání žaloby podle § 84 odst. 1 soudního řádu správního vůči novému žalovanému je tedy nutné vycházet ze dne podání návrhu na záměnu účastníků. Subjektivní lhůta pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (§ 84 soudního řádu správního) je stanovena v délce dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Rozhodným okamžikem pro běh dvouměsíční subjektivní lhůty je okamžik, ke kterému se žalobce dozvěděl o jednání, v němž spatřuje nezákonný zásah, a to včetně informace, který správní orgán se tvrzeného nezákonného zásahu dopustil.

Městský soud v Praze se ve svém rozsudku ze dne 19. února 2015, č. j. 8 A 182/2014 – 57, zabýval otázkou, zda žaloba byla podána včas. Z předloženého správního spisu soud ověřil, že výzva k odstranění pochybností ze dne 20. 6. 2014, č. j. 3993779/14/2010-24902-107435, vydaná Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územní pracoviště, byla žalobci doručena dne 1. 7. 2014. Tento den byl podle jeho názoru rozhodným okamžikem. Dvouměsíční lhůta pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, potom žalobci marně uplynula dne 1. 9. 2014. Vzhledem k tomu, že zmeškání lhůty

pro podání žaloby nelze prominout, musel soud žalobní návrh proti 1) žalovanému odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního, neboť žaloba byla podána až dne 10. 11. 2014, tedy opožděně.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Aps 4/2013 – 25 mj. uvedl: „*Stížnost dle § 261 daňového řádu je přípustným opravným prostředkem proti výzvě k odstranění pochybností, jak vyplývá i z citované judikatury tohoto soudu. Byla-li tedy v nyní posuzovaném případě uplatněna stížnost dle § 261 odst. 1 daňového řádu a následně žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle odst. 6 uvedeného ustanovení daňového řádu, je třeba vztáhnout počátek běhu lhůty k podání žaloby proti zásahu spočívajícímu v nezákonném zahájení postupu k odstranění pochybností právě ode dne doručení vyřízení těchto opravných prostředků. V tomto ohledu je proto nutno přisvědčit stěžovateli, že městský soud nesprávně vztáhl počátek běhu subjektivní lhůty pro podání zásahové žaloby ke dni doručení výzvy, aniž by zohlednil, že se stěžovatel proti výzvě pokoušel bránit také v rámci možností uvnitř veřejné správy, a to podáním stížnosti a následně žádosti o prošetření způsobu jejího vyřízení (§ 261 daňového řádu). Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že počátek lhůty k podání žaloby měl být počítán až ode dne 20. 10. 2014, kdy bylo stěžovateli doručeno vyrozumění žalovaného 2) o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Je tak třeba uzavřít, že Městský soud v Praze posoudil otázku včasnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného 1) nesprávně. Jednak nezohlednil podání opravného prostředku proti výzvě k odstranění pochybností žalovaného 1) a dále se vůbec nezabýval otázkou včasnosti žalobního návrhu směřujícího proti nezákonnosti postupu k odstranění pochybností jako celku. Nejvyšší správní soud proto shledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku ve výroku o odmítnutí žaloby proti žalovanému 1) ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) soudního řádu správního.“*

Ze správního spisu soud ověřil tyto písemnosti:

- Přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2014 podané dne 26. 5. 2014, v němž žalobce vykázal nadměrný odpočet 1,425.683 Kč.
- Výzva k odstranění pochybností ze dne 20. 6. 2014, č. j. 3993779/14/2010-24902-107435, vydaná Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územní pracoviště pro Prahu 10, v níž se uvádí, že správce daně má pochybnosti o tom, zda vykázaná plnění byla fakticky uskutečněna, a zda se nejedná o fiktivní plnění. Žalobce byl vyzván k prokázání správnosti a pravdivosti údajů uvedených v daňovém přiznání a prokázání použití přijatých plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti, jakož i prokázání, že nárok na odpočet daně je uplatněn v souladu s § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb.
- Podání žalobce ze dne 2. 7. 2014 k výzvě, z níž podle něho není zřejmé, jakého konkrétního pochybení se měl dopustit. Konstatuje se, že společnost koncem roku 2013 zahájila novou činnost, a to obchod zpracování drahých kovů.
- Vyjádření správce daně k výzvě k odstranění pochybností ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4492447/14/2010-24902-107435, v níž se uvádí, že správce daně měl pochybnosti o správnosti a pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění a jejich využití v rámci ekonomické činnosti, neboť výše deklarovaných hodnot vstupů a výstupů dosahují významných hodnot s nevýznamnou daňovou povinností.
- Stížnost žalobce ze dne 2. 7. 2014 na postup správce daně podle § 261 daňového řádu z důvodu nezákonného postupu u daňového řízení, v níž se uvádí, že správce daně ve své výzvě přesně nekonkretizoval, jakých pochybení se měl dopustit.

- Vyřízení stížnosti správcem daně ze dne 5. 8. 2014, č. j. 4814959/14/2010-24902-107435, v níž se uvádí, že správce daně měl pochybnosti, o tom, zda vykázaná plnění byla fakticky uskutečněna, a zda se nejedná o plnění fiktivní, a to zejména v souvislosti s tím, že daňový subjekt má sídlo na virtuální adrese, jako hlavní ekonomickou činnost uvádí výrobu a hutní zpracování drahých a neželezných kovů, přičemž subjekt není registrován k dani ze závislé činnosti, u správce daně nemá subjekt nahlášenou provozovnu, rovněž není zapsána v živnostenském rejstříku.

Podle § 89 daňového řádu

- (1) *Má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.*
- (2) *Ve výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.*
- (3) *Ve výzvě daňovému subjektu stanoví správce daně lhůtu k odstranění pochybností, která nesmí být kratší než 15 dnů, a poučí ho o následcích spojených s neodstraněním pochybností nebo nedodržením stanovené lhůty.*
- (4) *Pokud vyplývá z podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení, že daňovému subjektu má vzniknout daňový odpočet, vydá správce daně v případě pochybností výzvu k odstranění pochybností do 30 dnů ode dne, kdy bylo takovéto podání učiněno, nejdříve však od posledního dne lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení.*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. října 2012, čj. 1 Ans 10/2012-52, daňový řád již nepředpokládá jako jedinou alternativu ukončení postupu k odstranění pochybností (na rozdíl od § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) vydání rozhodnutí, ale umožňuje i postup jiný, jímž je možnost zahájení daňové kontroly v pevně stanoveném rozsahu (§ 90 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu). Soud se v takových případech nemůže sám přiklonit k jedné ze zákonem předpokládaných alternativ a správnímu orgánu přikázat vydání rozhodnutí ve věci samé. Z pohledu soudní ochrany a volby typu žaloby proto nelze za účinnosti daňového řádu a působení jeho § 89 a násl. použít dřívější judikaturu vztahující se k § 43 zákona o správě daní a poplatků, a k možnosti soudní obrany proti účelově prodlužovanému vytýkacímu řízení žalobou proti nečinnosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. června 2014, čj. 1 Aps 20/2013-61, postup k odstranění pochybností (§ 89 a násl. daňového řádu) je procesním prostředkem k neprodlenému a bezprostřednímu zjištění či ověření řádného splnění daňových povinností daňovým subjektem, který je prioritním nositelem břemene tvrzení a tomu odpovídajícímu břemene důkazního. Legislativní koncepce daňové kontroly a postupu k odstranění pochybností nedává správci daně ničím neomezenou možnost vybírat, který postup při správě daní v konkrétním případě zvolí a jak dlouho a v jaké intenzitě v něm bude pokračovat. Postup k odstranění pochybností nesmí být volně zaměňován s daňovou kontrolou.

Žalobce se domáhal jednak určení, že výzva k odstranění pochybností vydaná žalovaným ze dne 20. 6. 2014 je nezákonná z důvodu její nekonkrétnosti, a dále toho, aby zdejší soud žalovanému zakázal v postupu k odstranění pochybností zahájeného na základě této výzvy pokračovat. Lze tak konstatovat, že žalobce napadl postup žalovaného ze dvou různých důvodů: zaprvé z důvodu nezákonnosti výzvy k odstranění pochybností dle § 89 odst. 1 daňového řádu (tj. zahájení postupu k odstranění pochybností) a. V prvním případě se tedy jedná o deklaraci nezákonnosti zásahu správního orgánu neboli zpětného určení, že již ukončený zásah byl nezákonný, zatímco v druhém případě žalobce usiluje o zákaz nezákonného trvajícího postupu správce daně.

Vzhledem k tomu, že v době dnešního rozhodování zdejšího soudu namítaný zásah netrval, zabýval se Městský soud v Praze otázkou deklarace nezákonnosti zahájení daňové kontroly, resp. postupu k odstranění pochybností.

Městský soud v Praze přezkoumal výzvu k odstranění pochybností ze dne 20. 6. 2014, č. j. 3993779/14/2010-24902-107435, vydaná Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územní pracoviště pro Prahu 10, v níž správce daně uvedl, že má pochybnosti o tom, zda vykázaná plnění byla fakticky uskutečněna, a zda se nejedná o fiktivní plnění. Žalobce byl vyzván k prokázání správnosti a pravdivosti údajů uvedených v daňovém přiznání a prokázání použití přijatých plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti, jakož i prokázání, že nárok na odpočet daně je uplatněn v souladu s § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb. Přezkoumal ji z hlediska možných kritérií pro závěr o tom, že se jednalo o nezákonný zásah a vycházejí z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, musel dospět k závěru, že se o takový zásah tedy jedná.

Lze poukázat na to, že podle ustanovení § 89 odst. 1 a 2 daňového řádu platí, že má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení, nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností a podle odst. 2 uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností. Tato aktuální právní úprava v podstatě stanoví, že tento postup může správce daně použít pouze tehdy, má-li skutečně konkrétní pochybnosti o nějaké konkrétní účetní operaci, která našla svůj odraz v daňovém přiznání a má-li tedy nějakou konkrétní pochybnost o tom, zda tedy údaj je nesprávný nebo neprůkazný nebo neúplný a zároveň dokáže tedy daňovému subjektu sdělit, jakým způsobem, nebo v jakém smyslu, v jakém směru, v jakém rozsahu je třeba tyto vady odstranit.

Městský soud v Praze musí konstatovat, že má-li tedy správce daně takovou konkrétní pochybnost o konkrétní daňové skutečnosti, která se projevila v daňovém přiznání, pak není žádný důvod, aby skutečnosti o těchto svých pochybnostech jakkoliv tajil, aby je tedy do své výzvy neuvedl. Naopak je třeba, aby výzva k odstranění pochybností obsahovala naprosto konkrétní popis, v čem pochybnosti spočívají, zda skutečně jde o to, že údaje daňového subjektu jsou nesprávné nebo neprůkazné nebo neúplné nebo nepravdivé a jaké konkrétní záležitosti se týkají. Rozhodně tedy požadavek na konkrétnost výzvy nemůže být splněn tím, že do výzvy správce daně v podstatě jenom ocituje znění ustanovení § 89 odst. 1, popř. 2 daňového řádu, aniž by jakékoliv konkrétní pochybnosti zmínil. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že takto obecně koncipovaná výzva je zásahem

nezákonným, přičemž Nejvyšší správní soud ještě zdůrazňuje tu skutečnost, že právě smyslem a účelem postupu podle § 89 daňového řádu, tedy postupu k odstranění pochybností, je odstranit konkrétní jednotlivé pochybnosti, které se týkají nikoliv vedení účetnictví nebo plnění daňových povinností příslušného daňového subjektu v nejširším rozsahu, ale právě k odstranění těch pochybností, které se vztahují k nějaké jeho výslovně označené obchodní záležitosti, nebo k nějakým jeho konkrétním účetním operacím, které má ve svém účetnictví zahrnuty. Postup podle § 89 daňového řádu směřuje k tomu, aby byly takové pochybnosti odstraněny rychle, bezodkladně, bez obsáhlého zjišťování, aby tedy bylo možno na základě informací takto zjištěných bez dalšího přistoupit k stanovení daňové povinnosti. Má-li naproti tomu správce daně celkově pochybnosti o tom, zda daňový subjekt za zdaňovací období plnil řádně své daňové povinnosti, zda veškeré jeho účetnictví, popř. další evidence, skutečně odrážejí skutečný stav věci, pak je na místě provést u takového daňového subjektu daňovou kontrolu, nikoliv k odstranění těchto sporných či nejasných záležitostí využívat nekonkrétně a generálně koncipovanou výzvu.

Městský soud v Praze vychází tedy i ze své dosavadní judikatury dospěl k závěru, že výzva k odstranění pochybností ze dne 20. 6. 2014, č. j. 3993779/14/2010-24902-107435, vydaná Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územní pracoviště pro Prahu 10, jak byla koncipována, je nezákonným zásahem. Pro úplnost lze konstatovat, že by bylo možno akceptovat i ten případ, pokud by došlo k tomu, že by výzva podle § 89 daňového řádu v konkrétním případě byla formulována ne zcela srozumitelně, ne zcela jasně, třeba i ne zcela konkrétně, ale na reakci daňového subjektu by byla precizována a tak, aby tedy vyhověla podmínkám v ustanovení § 89 odst. 1, resp. 2 daňového řádu. V takovém případě by bylo možno zvažovat, zda i v takovém případě by představovala nezákonný zásah či nikoliv.

Ve správním spise je založena stížnost žalobce na postup správce daně ze dne 2. 7. 2014 z důvodu nezákonného postupu. Z vyřízení této stížnosti správcem daně ze dne 5. 8. 2014, č. j. 4814959/14/2010-24902-107435, soud zjistil, že správce daně měl pochybnosti, o tom, zda vykázaná plnění byla fakticky uskutečněna, a zda se nejedná o plnění fiktivní, a to zejména v souvislosti s tím, že daňový subjekt má sídlo na virtuální adrese, jako hlavní ekonomickou činnost uvádí výrobu a hutní zpracování drahých a neželezných kovů, přičemž subjekt není registrován k dani ze závislé činnosti, u správce daně nemá subjekt nahlášenou provozovnu, rovněž není zapsána v živnostenském rejstříku.

V inkriminované věci se se tedy žalobce proti nekonkrétně koncipované výzvě ohradil a žádal o vysvětlení. Vysvětlení sice obsahovalo konkretizaci pochybností, které podle názoru Městského soudu v Praze byly zřejmě důvodné. Nicméně správce daně uzavřel své vyjádření s tím, že ta výzva je vlastně zcela v pořádku a je v ní všechno to co má a není třeba na věci nic měnit a navíc, že není vlastně ani povinen sdělovat daňovému subjektu jaké konkrétní důkazní prostředky má předložit. V podstatě ani tím svým dalším postupem, tedy při vyřizování stížnosti podle § 261 a následně pak přezkumem u nadřízeného správce daně rovněž k žádné změně ve vnímání oné výzvy ze strany správce daně nedošlo.

V inkriminované věci tedy nebylo lze uzavřít se závěrem, že správce daně ve výzvě uvedl své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.

Městský soud v Praze poukazuje na skutečnost, že rozsudkem ze dne 19. ledna 2016, č. j. 8 A 139/2015 – 61, rozhodoval ve věci žalobce: ROYAL METALS GOLD s.r.o., proti žalovanému: Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 10, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, a ve výroku vyslovil, že postup Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 10, spočívající ve vydání výzvy ze dne 24. 3. 2015, č. j. 1743838/15/2010- 52522-107435, je nezákonný. Předmětem posouzení byla výzva č. j. 1743838/15/2010-52522-107435 ze dne 24. 3. 2015 k odstranění pochybností ohledně daně z přidané hodnoty za leden 2015. Rovněž v tomto případě žalobce na tuto výzvu reagoval jednak žádostí o doplnění informací nutných k odstranění pochybností, na kterou mu žalovaný finanční úřad zaslal sdělení ze dne 17. 4. 2015 č. j. 2840678/15/2010-52522107435, a jednak stížností dle § 261 odst. 1 daňového řádu, v níž namítl obsahovou nekonkrétnost výzvy.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení jednak vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a jednak neshledal důvod odchýlit se od své dosavadní rozhodovací praxe. Proto na základě shora uvedených skutečností uzavřel s tím, že postup žalovaného správce daně byl nezákonným zásahem a podle § 87 odst. 2 soudního řádu správního podané žalobě vyhověl.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 8.000 Kč činily náklady na uhrazení soudních poplatků z žaloby a kasační stížnosti, dále náklady právního zastoupení za čtyři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby a kasační stížnosti, a účast při jednání, a 4x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 24.456 Kč, čteně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. listopadu 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení::
S. K.